

**Önkormányzati hírek:****A költségvetésről:**

A képviselő-testület soron következő ülésén elfogadta az első félévi gazdálkodásról szóló beszámolót. A költségvetésben előirányzott bevételek és kiadások alaku-

lása a tervezettek szerinti. A testület jelenleg pályázatok előkészítésével foglalkozik. Várhatóan pályázatot tudunk benyújtani a tájház felújítási munkáira, rendezvény-

sátor beszerzésre, ravatalozó felújításra, valamint rendezvény lebonyolításra. Jelenleg sajnos közmunkás foglalkoztatásra nincs lehetőségünk, a beadott pályázatunk elbí-

rálása folyamatban van. Reményeink szerint talán még egy-két hónapra kapunk lehetőséget közfoglalkoztatásra. Erre a közterületeink rendben tartásához nagy szükségünk is lenne.

**A polgármesteri tiszteletdíjról:**

Bejelentéssel élttem a képviselő-testület felé, amely szerint Önkormányzati költségeink csökkentése céljából — a 2011. év szeptember — december közötti

időszakára esedékes — polgármesteri tiszteletdíjam felvételéről **lemondok** (4 havi díj). Annak konkrét felhasználásáról később a testülettel közösen döntünk.

**A tanévkezdésről:**

Megkezdődött az új tanév, a gyermekek szállítását önkormányzatunk végzi. A falugondnoki busz viszi reggel és hozza délután haza az óvodás és iskolás gyermekeket is. A tanév kezdés anyagi terheinek segí-

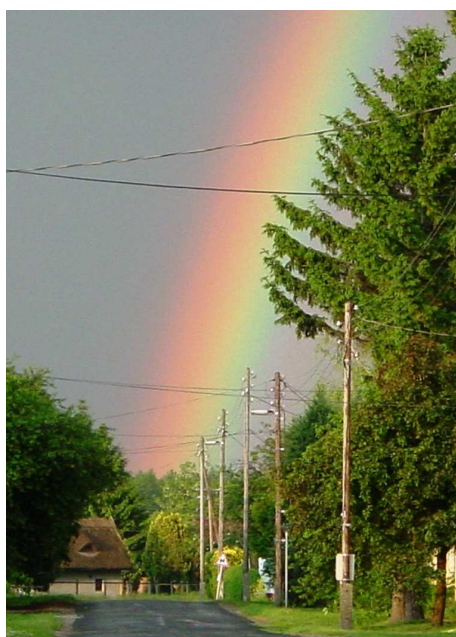
tése céljából önkormányzatunk az óvodás korú gyermekek után gyermekenként 4.000.-Ft, általános iskolásokra 6.000.-Ft, középiskolások után pedig 8.000.-Ft támogatást fizetett ki a szülőknek.

**Az adomány felhasználásáról:**

A Hírmondó előző számában feltett kérdésre, hogy mire költsük az adományként kapott egy millió forintot egy személytől érkezett ötlet.

A tájház kiegészítéseként Nagy Ferenc egy régi pajta átépítésére gondolt. Egyrészt, mint tájjellegű régi építmény átmentésére (amely egyre kevesebb helyen található), másrészt pedig a pajta alkalmas lenne a nagyméretű gazdasági eszközök bemutatására is. Természetesen ennek költsége csak töredéke lenne ( maximum 100-

200 ezer forint) az adomány teljes összegének. A régi pajta átépítését a



képviselő-testület nem támogatta, de a pajta ötletét jónak tartja és nem zárkózik el annak más módon történő megvalósításától.

Határozat még nem született, mert nem szeretnénk felelőtlenül dönteni. Várjuk pályázataink elbírálását, mert azok függvényében vannak további elképzeléseink, ame-

lyek a pajta kérdést befolyásolhatják.

**Adók 1 %-a**

Az adóhatóság közlése szerint a Tárnokréti Községért Közalapítvány számlájára várhatóan **274.151.-Ft kerül átutalásra** Ez az összeg, amelyet Önök felajánlottak településünk javára. **Köszönjük a támogatóknak a segítségét!**

Az összeget az közalapítvány alapító okiratában megfogalmazott céloknak megfelelően fogjuk felhasználni.



## Hősöknapji megemlékezés 2011.

Az idei volt az első alkalom, hogy településünk 800. évfordulója tiszteletére épített emlékfalnál – a faluközpontban – tarthattuk meg ünnepségünket, tisztelegve Tárnokréti I. és II. világháborúban elhunyt hősei előtt. Külön köszönet a szép számban megjelenő résztvevőnek, valamint az egyház képviselőjében jelenlévő Szebik Imre püspök Úrnak, aki a megemlékezésen aktív részvételével tisztelte meg falunkat.

A négy település (Cakóháza, Markotabödöge, Rábcakapi és Tárnokréti) hagyományos, közös rendezvényére az idei évben Rábcakapin került sor. A szervezők a szokásos főzőverseny mellett gazdag program-

mal várták a résztvevőket. A jó idő, a finom ételek, a szórakoztató műsorok garantálták egy remek nap eltöltésének lehetőségét a megjelentek számára.

## Apáknapja Rábcakapin



### Rábaközi Helytörténetkutatók Társulata

2011. szeptember 30-án a Csornai Városi Művelődési Központban, 35 taggal megalakult a **Rábaközi Helytörténetkutatók Társulata**. Községünkben alapítótagok: Tubán József és Nagy Ferenc. Közismert, hogy a Rábaköz nagyon gazdag történelmi múlttal rendelkezik, melyet ma is sokan kutatnak, cikkeket, könyveket írnak, ám gyakran elszigetelve, egyáltalán nem, vagy alig ismertten végzik e nemes és szép feladatot. Emiatt a Rábaköz múltjának sok részlete, összefüggése marad rejtve. Ezért is határoztuk el, hogy megalakítjuk a Rábaközi Helytörténetkutatók Társulatát, melybe szeretettel várunk mindenkit, akit érdekel a történelem, benne a Rábaköz térségének, lakóhelyének történelme, múltja. A Rábaközi Helytörténetkutatók Társulata a 2011 szeptemberében, Kapuváron megalakult **Rábaközi Civil Műhely Egyesület** egyik szekciójának keretében tevékenykedik, teljesen önállóan. A Rábaközi Civil Műhely Egyesület a Rábaköz 64 településén élő agilis magánszemélyeit és civil szervezeteit, szerveződéseit összefogó, segítő egyesület is azzal a céllal alakult, hogy a segítse a Rábaköz értékeinek megőrzését és átörökítését. A Rábaközi Helytörténetkutatók Társulatának és az általa szervezett rendszeres találkozásoknak a célja, hogy lehetőséget teremtsen a közös gondolkodásra, a tapasztalatok és információk cseréjére, megosztására, esetleg új kutatási területekre irányítsa rá az érdeklődők figyelmét. Várjuk azokat is, akiket „csak” egy-egy terület foglalkoztat, pl. iskolatörténet, családtörténet, a tájegységhez kötődő híres személy élete, egy műemlék múltja, esetleg a numizmatika, heraldika, régészet érdekl, illetve régi fényképeket, tárgyakat gyűjt

Nagy Ferenc



A környéken közismert mondás a „p” betű megkettőzésével pikáns értelmet nyer.

Az út története az 1784. október 28-án kézhez kapott császári rendelettel kezdődik, melyben réti és kapi evangélikus hívek engedélyt kaptak, hogy gyülekezetet alapíthassanak, templomot építhetnek torony és harang nélkül, illetve lelkészt hívhatnak. A rétiak megvallották, hogy a templomhoz Kapira egy krajcárt sem adnak. A kapiak könnyen elfogadták, hogy Rétiben épüljön a templom. A rétiak azt fogadták, hogy egyenes utat építenek a mai nyomvonalon a Vágásokon keresztül, -ahol azelőtt patakok csörgedeztek-, hogy a kapiak télenyáron nagyobb akadály nélkül juthassanak át istentiszteletre Rétibe. A szerződést egy példányban írták, ami a rétieknél maradt. Mivel a kapiak nem tudták igazukat bizonyítani, az útépítés elmaradt.

Az 1817. évi egyházlátogatási jegyzőkönyv az alábbiakban mutatja a szomszéd faluktól való távolságot időben: „Kapi száraz idővel gyalog 2 fertályórányi, nedves, sáros idővel és úttal egy órányi járóföld Rétihez, Czakóház pedig 3 fertályórányi járóföld.” A Rábca 1893-as szabályozása előtt sokszor csónakokkal közlekedtek. Kapiról csónakkal jutottak el Rétibe istentiszteletre is... Az sem volt egyszerű, mert hideg, szeles időben kockázatos volt lélekvesztőn utazni. Az élet jelentős része csónakon bonyolódott. A tanítókert végében volt a kikötő. Az 1701-es pecsétnyomó is ezt az állapotot mutatja. A lakosság által használt fő útvonal még a múlt század végén is a Hiccseren át Czakóháza irányába volt, de ezt szeszélyes, esős és téli időszakban szintén nem járhatták... Ezt igazolja *Takács Ferenc* lelkész -mint iskolavizsgáló-1879-ben ennek a gyalogosan is járhatatlan útnak a javításáért írt panaszos levelet, kérvényt a szolgabírói hivatalnak.

1926-ban Rábcakapi, Cakóháza, Tárnokréti és Markotabödöge Győr vármegye községei kérelemmel fordultak Sopron vármegye törvényhatósági bizottságához, hogy a Csorna-Mosonszentjános út-

ból Bósárkány község közepén kiágazó utat Győr vármegye törvényhatósági kezelésébe vegye át és a kiépítéséről gondoskodjék. A két vármegye határa Rábcakapi és Bósárkány között húzódott. A kérelmet azzal indokolták, hogy a vasútállomásuk Bósárkányban van és ezt csak ezen út igénybevételével

## „Kapin át Rétibe”

képesek megközelíteni. A csornai vásárokat keresik fel, a Sopron vármegyei malmokban őrletik a gabonájukat és mindehhez ezen út igénybevételével jutnak hozzá. A kérelmet támogatta Bósárkány is. A községek kérelmét indokoltnak találták. Mivel Tárnokréti az általános úthálózatba ezen úttal is bekapcsolódna, az 1890. I. tc. 36. § alapján az Tárnokréti-Rábcakapi-Bósárkány községek közdülő közútnak Győr vármegye területére eső 5.63 km szakaszát a vicinális (helyi érdekű) hálózatba felvették, az addig használt Tárnokréti-Cakóháza vicinális utat (3.37 km) a hálózatból lehagyták, törölték. A Rábcakapi felé vezető útra úgy emlékeztek, hogy esős időben még az 1920-as évek elején is tengelyig érő sárban közlekedtek. A már elmúlt idős emberek elbeszélése alapján ennek az útnak az alapja kukoricaszár és rözse. A tözeges hanyi sárba ragadt szekereket sokszor hat ökörrrel kellett kivontatni a vendégmarasztaló sárból. A Rábcakapira vezető út fejlődött, a Cakóházára vezető, elvesztette addigi jelentőségét. Az út karbantartásához Tárnokréti 98 kétfogatú, 78 kézi napszámmal tartozott egy évben. A közmunka fele készpénzzel, de teljes egészében is megváltható volt. Elsősorban az árkokat ásták, és az állomástól kezdődően az utat kavicsal fedték be.

Kedvező változást hozott a Rábcakapival összekötő út szilárd burkolattal történő ellátása, mert bekapcsolódást jelentett a közlekedési érhálózatba. Annak ellenére is, hogy Tárnokréti 1991. december 13-ig a Lébénnyel összekötő út átadásáig zsákfalu volt. Az út mai minősége a súlyos járművek miatt kívánni valót hagy maga után, elődeink viszont örömmel fogadták volna a mai állapotot.

Nagy Ferenc

Örömmel üdvözljük falunk két – nyáron született – lakóját:

**Buga Kristófot**  
Gósi Tímea és  
Buga Viktor  
kisfiát, aki  
2011. július 21-én  
Csornán született.

**Kolonits Tiborné**  
**Káldy Marietta** harmadik  
gyermeke  
2011. augusztus 09-én látta  
meg a napvilágot és a  
**Bence, Álmos** nevet kapta

Garatulálunk a Szülőknek,  
mindannyiuknak jó egészséget és sok boldogságot kívánunk!



## Lekaszálták már a rétet...

A rádióban gyakran hallani egy magyar nótát, melyet sokan ismernek. Többféle változata van. Számomra, mindig egy eseményt idéz. Babos Lajosné Fölker Erzsébet nagymamám mesélte el:

Takács Mihály és Kovács Zsuzsanna szülőknek tizenkét gyermeke született, akik közül négyen egy éves korukig meghaltak. Karolina ötödik gyermekként született 1901. február 5-én. Lina megbetegedett. Nagymamám – mint rokont – segítségül hívták a beteghez. Az akkor menthetetlen lány, kilátástalanságában, mélabúsan, halkán, ezt dalt énekelte:

Lekaszálták már a rétet,  
nem hagytak rajt virágot.  
Hiszen nekem úgy, sem termett  
egyebet mint bánatot.  
Olyan vagyok miként ősszel a sárguló fa levél  
hej, de az én éltem fája, több tavaszt már nem remél.

Úgy szerettem, úgy imádtam, két szemedben, a napot.  
Szemeidnek láng hevétől, árva szívem fényt kapott.  
Mégis megcsaltál engemet és rám borítád a telet.  
Így hát az én bús szívemnek,  
tavasza már nem lehet.

A halotti anyakönyvbe a halál okához, tudós Kovács Zsigmond lelkész, az alábbi bejegyzést írta: Appendicitis op. Ami gennyes vakbélgyulladás. Sajnos a felületes vizsgálat miatt, ma is van aki belehal. A műtéti eltávolítás teljes gyógyuláshoz vezethetett volna, de az akkori körülmények ezt nem engedték.

A dalt valahányszor meghallom, e szomorú emlék jut eszembe. Takács Karolinát menyasszonyi ruhájában temették 20 éves korában. Immár 90 éve múlt szeptember 11-én. Síremléke a temetőben ma is emlékeztet rá.

Nagy Ferenc

## Mindenszentek Halottak Napja

„Ó hányszor kell a sírra néznünk

Hogy vigasztaljuk önmagunk,

Dobjuk el a tettető álcát.

Ma ünnep van, ma sírhatunk.”

Az emlékezés és a gyász napjai ezek. Ilyenkor szinte minden ember kilátogat a temetőbe. A sírokat elborítják a szeretet virágai, gyertyák sokaságának lángja világítja meg a temetőket.

A néma könnyektől, a hangos zokogásig utat törhet magának az emlékezés, a fájdalom. A novemberi hideg csöndben, mintha megelevenednének Ady Endre fájóan szép verssorai.

Mondhathatjuk fekete hónap volt falkete hónap volt falunk életében az elmúlt július és augusztus. Röpke két hónap alatt hét lakótársunktól vet-

tünk végső búcsút. Megrendítő, szomorú és fájdalmas dolog az elmúlás. Fájó elsősorban a családtagoknak, akik házastársat, szülőt, tetvért veszítettek végleg el. Az eltávoztak iszonyatos úrt hagynak maguk után és hiányukat nem pótolja semi! Nagy veszteség ez a családnak, de veszteség az egész közösségnek. Az elhunytak mindegyike része volt falunk életének. Halálukkal most kevesebbek lettünk. De létük nem veszik el, hiszen tetteik, szellemiségük örökre

## Halottaink

közöttünk marad – ahogyan Kosztolányi Dezső egyik versében ezt csodálatosan megfogalmazta:

Volt emberek.

Ha nincsenek is, vannak még. Csodák.

Nem téve semmit, nem akarva semmit, hatnak tovább.

Takács Sándor

1934-2011, élt 77 évet

Takács Ferencné, Buga Karolina

1924-2011, élt 87 évet

Kovács Sándorné, Buga Mária

1919-2011, élt 92 évet

Bödecs Imre

1951-2011, élt 60 évet

Bancsó László

1928-2011, élt 83 évet

Kenyeri Teodora



Tárnokréti Község  
Önkormányzata

9165 Tárnokréti, Fő u. 24.

Telefonszám: 96/271-566

Faxszám: 96/271-566

Mobil: 06-30/9799-852

E-mail: tarnokreti@rlan.hu

Felelős szerkesztő:

Jankovits Ferencné